

Arrest

nr. 110 376 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Hazara, en geboren te zijn in Wado, gelegen in het district Tala wa Barfak, provincie Baghlan. U ging tot de zesde graad naar school en bent gehuwd met A.(...) G.(...). Uw echtgenote en twee zonen verblijven momenteel in Afghanistan.

Toen de Taliban aan de macht was in Afghanistan werd u op 20 akrah 1379 (10 november 2000 volgens de Gregoriaanse kalender) gearresteerd. De Taliban verdacht u van de moord op uw dorpsbewoner Z.(...) K.(...). Na vier maand gevangenis kon uw vader u echter vrijkopen. Nadien leefde u ondergedoken bij vrienden in Samangan, Mazar-I-Sharif en Kabul. Maar sporadisch ging u ook huiswaarts op bezoek bij uw familie.

Op 20 akrah 1386 (11 november 2007 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u op weg naar huis door de Afgaanse autoriteiten gearresteerd. Doordat de overheid bij de machtswisseling na het Talibanregime geen documenten had gevonden dat de Taliban u had vrijgelaten, stond u nog steeds als voortvluchtige genoteerd. U werd door de rechtbank veroordeeld, ondanks een positief attest van uw dorpsoudsten. Drie maand en een half zat u in de gevangenis, nadat u zich opnieuw kon vrijkopen. Via de bergen bent u naar Samangan kunnen vluchten, waarna u via smokkelaars Afghanistan kon verlaten.

In de winter van 1386 (2007-2008 volgens de Gregoriaanse kalender) heeft u Afghanistan verlaten. Op 9 mei 2011 vroeg u asiel aan in België.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de overheid.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw taskara (Afgaans identiteitskaart) neer, die van uw vader, familiefoto's, een doktersvoorschrift uit Kabul, een attest van het districtshuis, een attest van de dorpsoudsten en een attest van de rechtbank over uw problemen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u weinig geloofwaardige en incoherente verklaringen heeft afgelegd over uw problemen met de Afgaanse overheid waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Daardoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas, die rechtstreeks gelinkt zijn aan deze activiteiten.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas in zijn geheel weinig plausibel overkomt. Zo beweert u maar liefst zeven jaar te hebben ondergedoken, vanaf het moment dat u zich vier maand na uw arrestatie op 20 akrah 1379 (10 november 2000) had vrijgekocht tot en met 20 akrah 1386 (11 november 2007), wanneer u door de Afgaanse overheid werd gearresteerd (CGVS, p. 10). U leefde ondergedoken omdat ook de nieuwe regering na de Taliban vanaf 2001 u beschouwde als moordenaar (CGVS, p. 10). Ten eerste is het dan ook weinig plausibel dat, indien de Afgaanse overheid daadwerkelijk naar u op zoek was, de overheid in al die jaren, zoals u verklaart, nooit ofte nimmer iemand bij u aan de deur is geweest (CGVS, p. 14). Als reden voor deze passieve houding van de overheid verklaart u dat de overheid het weliswaar aan de bewoners vroeg of zij u nog hadden gespot (CGVS, p. 14), maar omdat niemand u in jaren had gezien, klopte de overheid desgevallend niet meer aan bij uw familie. Deze verklaring mag echter uiterst merkwaardig worden genoemd. In de periode dat u ondergedoken leefde, verwekte uw echtgenote namelijk twee kinderen bij u (CGVS, p. 9). In de Afgaanse context lijkt het dan ook uiterst bevreemdend dat geen enkele dorpsgenoot zich ernstige vragen zou hebben gesteld bij de twee zwangerschappen een vrouw wiens man al jaren verdwenen is. U was namelijk spoorloos verdwenen en de bewoners dachten dat de Taliban u had vermoord (CGVS, p. 14). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, biedt u in het geheel geen verklaring voor deze uiterst merkwaardige situatie (CGVS, p. 15 en 20). Ten tweede lijkt ook het weinig plausibel dat de overheid er gedurende 7 jaar niet in slaagde om u te arresteren terwijl er voor uw uiteindelijke arrestatie niet meer nodig was dan dat 'iemand' in Puli Khumri u gezien had (CGVS, p. 11). U verklaart in de jaren dat u ondergedoken leefde, vaak te hebben gereisd van Samangan naar Mazar-I-Sharif, meer dan tien keer naar Kabul en naar uw huis in Baghlan (CGVS p. 9-11). Bovendien legt u ook een doktersbewijs neer van het ziekenhuis in Kabul (CGVS, p. 19). Het lijkt onwaarschijnlijk dat, indien de overheid daadwerkelijk naar u op zoek zou zijn geweest, zij geen enkel moment schoon zag om u te arresteren. Noch wanneer u zich aanmeldde in het ziekenhuis, noch bij de vele checkpoints die u ongetwijfeld tegenkwam tijdens uw vele verplaatsingen. In de plaats daarvan zou u simpelweg in de namiddag in Puli Khumri zijn gearresteerd door een soldaat die in de taxi zat waar ook u instapte nadat 'iemand' u gezien had (CGVS, p. 11 en 15). Deze arrestatie is bovendien ook tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat u zich enkel 's nachts naar uw thuis verplaatste (CGVS, p. 10).

Vervolgens is het markant dat u beweert niet zoveel te weten over de moord op Z(...) K(...) (CGVS, p. 8). Nochtans heeft deze moord uw leven behoorlijk op zijn kop gezet, met een jarenlange scheiding van uw gezin en een vlucht uit Afghanistan tot gevolg. Verwacht mag worden dat u dan op zijn minst weet hoe Z(...) K(...) om het leven is gekomen. De vaststelling dat u dit niet weet, ondermijnt uw geloofwaardigheid des te meer.

Tot slot kunnen vragen worden gesteld bij het attest van de dorpsoudsten dat u neerlegt ter staving van uw asielrelaas. Het is frappant dat u verklaart dit attest niet te hebben gelezen en dus ook de inhoud ervan niet te weten (CGVS, p. 19). Verwacht mag worden dat, iemand die zijn thuisland moet ontvluchten, weet wat in de documenten staat die hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegt (CGVS, p. 18). Dit ofwel door zelf te lezen of door het te laten voorlezen. U gokt dan ook verkeerdelijk dat de ouderen hierin vertelden dat ze niet wisten of u schuldig was aan moord (CGVS, p. 19). In het document ondertekenen namelijk de dorpsoudsten uw onschuld (CGVS, p. 18). De vaststelling dat u uw attest niet heeft gelezen én bovendien de mening van de dorpsoudsten over uw schuld of onschuld niet kent, ondermijnt het waargebeurde karakter van de door u verklaarde feiten.

Uw uiterst ongeloofwaardige en incoherente antwoorden laten dus niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u moet vrezen voor de overheid. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U bracht geen andere feiten aan die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie of die zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 15, sub c juncto artikel 2, sub e van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 2 en 3 EVRM. Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn leven in gevaar is in zijn land van oorsprong. Uit de hedendaagse situatie in het land blijkt ook hoe er nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoeker voegt een nieuw document toe waaruit de feiten die hij vreest blijken. Het betreft een “*gerechterlijk document van het Hof van Beroep*”. Er dient te worden waargenomen dat verzoeker tijdens zijn verhoor aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en derhalve heeft voldaan aan de bewijslast. De bestreden beslissing stelt echter expliciet noch impliciet vast dat de door verzoeker gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging niet ernstig zijn. Overigens merkt verzoeker met betrekking tot de standaard motivatie over de situatie op dat het niet noodzakelijk is dat een persoon die om subsidiaire bescherming verzoekt aantoonde dat hij specifiek geïsoleerd wordt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een dergelijke bedreiging kan ook geacht worden aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de bedreiging loopt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveert dus niet op afdoende wijze waarom de subsidiaire bescherming niet verleend kan worden. Het is evenwel zo dat de rechten van verzoeker in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn. De Raad dient bescherming te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden, waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid getoetst

worden. Het hoort derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken weldegelijk van toepassing is.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een document van het "Tribunal de la République islamique d'Afghanistan" toe.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst legt verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af omtrent de periode waarin hij ondergedoken geleefd zou hebben. Zo is het geenszins aannemelijk dat de Afghaanse overheid nooit naar hem op zoek zou zijn gegaan bij hem thuis indien zij hem daadwerkelijk wilden opsporen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Daarnaast stelt verzoeker dat zij niet bij hem aan de deur kwamen omdat de dorpsbewoners, bij wie de overheid informeerde, stelden dat de taliban hem vermoord hadden en zij hem al jaren niet meer gezien hadden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker in die periode twee kinderen verwekte bij zijn vrouw en dat deze zwangerschappen en geboortes onopgemerkt voorbij zouden zijn gegaan in het dorp (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9). Wanneer verzoeker hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt hij telkens ontwijkend op de vraag en stelt hij slechts dat enkel hij gezocht werd en dat niet iedereen op de hoogte was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15 en 20). Bovendien strookt ook het overige gedrag van verzoeker niet met dat van iemand die ondergedoken leefde voor de overheid. Zo stelt hij vaak te hebben gereisd van Samangan naar Mazar-I-Sharif, Kabul en naar zijn huis in Baglan en hierbij verschillende malen checkpoints gepasseerd is (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9, 10, 11 en 16). Wanneer hem gevraagd wordt of hij hierbij niet gecontroleerd werd, stelt verzoeker eerst dat zij hem niet kenden en dat de controle de papieren van de auto of de persoon aan het stuur betreft (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16). Wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop wijst dat in Afghanistan iedereen in de wagen gecontroleerd wordt, ontkent verzoeker dit echter geenszins en stelt hij dat zij hem niet kenden omdat het enkel in Tala was dat zij hem zochten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 16). Bovendien legt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een doktersbewijs van een ziekenhuis in Kabul voor, waardoor hij zich ook hier blootstelde om gevonden te worden door de overheid (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20). Dit ondermijnt dan ook sterk de geloofwaardigheid van de vrees voor vervolging van verzoeker en van het feit dat hij ondergedoken zou hebben geleefd. Het is immers geenszins logisch dat verzoeker enerzijds stelt dat hij niet zomaar in de stad kon rondlopen, maar er anderzijds geen kwaad in ziet om vervoer te nemen dat wordt tegengehouden aan checkpoints of zich aan te melden in een ziekenhuis (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10, 11, 16 en 19). Tevens legt verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af omtrent de manier dat hij uiteindelijk opnieuw gearresteerd zou zijn geworden. Zo stelt hij slechts dat hij gearresteerd werd door een soldaat die in een private taxi zat nadat iemand hem gezien had (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10, 11 en 15). Verzoeker slaagt er echter geenszins in concrete verklaringen af te leggen over de manier waarop de overheid hem zou hebben gevonden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15).

Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker, die stelt vervolgd te worden omdat hij onterecht beschuldigd wordt van de moord op Z. K., niet meer informatie kan geven omtrent deze moord dan dat

het 's nachts gebeurde (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 8). Gezien dit de start van de problemen van verzoeker is en de kern van zijn asielrelaas uitmaakt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker hieromtrent enige informatie zou kunnen geven en zich geïnformeerd zou hebben naar de omstandigheden waarin Z. K. werd vermoord. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers verklaringen omtrent de inhoud van het attest van de ouderen dat hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neerlegt niet stroken met de inhoud van het document. Zo stelt verzoeker dat de ouderen hierin aangeven dat zij niet weten of hij schuldig was of niet, terwijl dit document in werkelijkheid de onschuld van verzoeker onderschrijft (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18 en 19). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker dit niet weet, gezien het belang dat hij had bij dit document bij de procedure voor de rechtbank. Bovendien stelt verzoeker dat het attest van de ouderen werd voorgelezen op de rechtbank (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19 en 24).

2.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarnaast stelt de Raad vast dat het door verzoeker aan zijn verzoekschrift gevoegde document van het "Tribunal de la République islamique d'Afghanistan" een fotokopie betreft. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.6. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, spreekt Dari, ging tot de zesde graad naar school, beschikt over een grote hoeveelheid grond en verklaart expliciet niet arm te zijn (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2, 4, 5 en 9 en stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 1). Bovendien heeft verzoeker een vriend in Kabul, die hij reeds meer dan tien maal bezocht heeft voor periodes van meer dan twintig dagen en is verzoeker naar een dokter geweest in Kabul (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9, 11 en 19). Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet in Kabul kan vestigen. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict” van 15 juni 2012 en SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse” van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een ‘solide verbetering’ vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE’s in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op ‘high profile’ doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE’s in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan. Voor zover verzoeker louter verwijst naar “recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid” brengt hij geen concrete informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB kan ondergraven.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF